

ЕНН

Я знову вдома, де все життя була лише в гостях. У місці, де постільна білизна завжди свіжа, але все-таки за-тишніше на засмальцьованих простирадлах мотелю. Тут завжди смачно пахне їжею, яка через уїдливі зауваження часто стає поперек горла. Саме через них усі сімейні свята ще з дитинства мені ненависні.

Вкотре уважно роззираюся. Ніжно-кремові фіранки гойдаються в легких поривах червненого вітру, здіймаючи невагомі часточки пилу. Ті лише на мить завмирають у сонячному світлі, а відтак повільними переливами кружляють із новою силою, змушуючи все довкола піддатися їхньому ритму й бодай на трошечки відчутися цю легкість.

Мій погляд притягують мерехтливі різноколірні пересайки на стелі: промені вечірнього сонця відбиваються у скляній кулі й міняються барвами веселки. Мене завжди зачаровувало подібне, а зараз усередині лиш одне відчуття — це місце не для мене.

Я знову там, де маю брати приклад із сусідського дівчиська, в якого бракує клепки, щоб у дев'ять років

самостійно зав'язувати шнурки, і яке не може вирахувати час до туалету, щоб не обмочити свої червоні штани.

Не знаю, чому все ще сподіваюся відчувати себе в цьому будинку, як удома. Тут для мене все чуже.

Я — чужа для цих стін.

Дві нерозібрані валізи вже третій день стоять у кутку й, мабуть, простоять ще кілька. Байдуже, чи з'явиться в шафі мій одяг, чи вона так і залишиться порожньою. Чи заповниться туалетний столик моєю косметикою, чи на ньому залишиться тільки шар пилу. Нічому не вдасться заглушити ті слова, сказані лише з *найкращими* намірами, адже мені завжди було відоме істинне їхнє значення.

Наперекір усьому, я сумую за батьками щодня. Сумую за ними все життя, адже у важливі й важкі моменти їх ніколи не було поруч. Вони мають одне одного, але в мене їх немає. Приїзд сюди — спроба віднайти з ними зв'язок. І це остання спроба, бо в мене вже просто немає сил намагатися знову. Я втомилася боротися за їхню любов.

Мені конче потрібна пауза. Не можу більше перебувати в цьому будинку. Дуже самовпевнено було сподіватися, що зможу витримати тут усе літо, і ще безглуздіше — вірити, що батьки радітимуть моєму приїзду. Вони кур'єра зустрічають із ширшою усмішкою, ніж зустріли мене. Я приїхала всього кілька днів тому, а вже відчуваю, як мені тісно в цих стінах, наскільки чужа найріднішим мені людям.

Вирішую вибратися в місто, щоб не втекти назад до Сан-Франциско, так і не давши шансу батькам. Ще одного марного шансу.

Рідний Монтерей тоне в міріадах різноколірних вогнів, поки я дістаюся набережної. Спека повільно зникає з бетонних вулиць, натовпи залишають свої будинки, ідучи по ковток свіжого повітря. Лише в цю пору року наше місто по-справжньому живе.

Нетвереза молодь ховається в темних закутках, і тільки хмільний сміх видає їхнє розташування. Літні пари кружляють у повільному танці під пісні шістдесятих на великому майданчику біля набережної. Чоловік із величезним букетом різнобарвної фрезії чекає коло ресторану на свою супутницю, нервово поглядаючи на годинник. Повз мене пробігає дівчина, намагаючись наздогнати свою собаку. Та ж — лише озирається, грайливо виляючи хвостом. Це змушує мене всміхнутися.

Я, як завжди, сиджу на одному з каменів якомога далі від берега й намагаюся знайти заспокоєння у хвилях, що пестять шкіру. Хочу бути непоміченою світом, який так люблю.

Байдуже спостерігаю за яскравими відблисками на поверхні води. Мене лякає байдужість до всього, в чому я завжди знаходила розраду. Прохолодні краплі залишаються на обличчі, коли схиляюся до води. Вдивляюся у своє відображення. Зовні жодних змін: та сама усмішка й лінії від сміху тієї самої глибини. Погляд, як і раніше, іскриться життям, але ж радіація теж світиться, чи не так? У мене всередині ніби все гине. Суцільні мертві зони. Мимоволі замислююся, коли ж завжди веселу й відкриту дівчинку поглинуло похмуре нічого? Не знаходжу відповіді.

Не витримую фальшивості у власному відображенні та б'ю по дзеркальній воді. Ні до чого знову це самокопання, занурення в минуле, давно вкрите мулом.

Я з усім упоралася.

Я вистояла.

У мене все добре.

Я була впевнена, що будинок порожній, як і два попередні вечори, але крізь відчинене вікно долинає дзенькіт посуду й голоси батьків. Дивно, що вони обоє зараз удома, а не на якомусь важливому міському заході чи в ресторані на щотижневому побаченні. Їхні стосунки можна вважати прикладом: ідеальний шлюб, але не ідеальна сім'я, причина якої — їхня дефектна донька.

Зупиняюся біля вхідних дверей, щоб налаштуватися на зіткнення з батьками. Майже кожна розмова з ними нагадує інтерв'ю, де ти маєш вигідно себе продати. Тільки тобі заздалегідь відомо, що шансу пройти на наступний етап у тебе немає.

Розташування кухні не дає мені змоги непомітно прошмигнути на другий поверх.

— Енн, іди сюди, — кличе мама, щойно моя нога ступає на стерильно-білу плитку передпокою.

Я знаю, що відбуватиметься далі. Вже з порога мені в ніс б'є густий запах шоколаду, здається, він просочився в кожен закуток будинку. Так пахло моє дитинство. Я мала би зрадіти, якби не існування одного велетенського «але».

— Привіт! Що ти хотіла? — напружуюся всім тілом, опинившись на кухні: яскравий приклад наших довірливих стосунків із батьками. Але коли мама повертається до

мене, широко всміхаючись, а обличчя батька перетворюється на неприступний фасад, усе стає ще гірше.

— Ми маємо для тебе подарунок, — мамин щирий ентузіазм мене зовсім не тішить. Навпаки — всі органи всередині міняються місцями.

— Не варто було. — Те, чого я справді потребую, вони нездатні мені дати.

— Твоїй матері довелося заїхати в кілька ювелірних магазинів, щоб його знайти, — батько дістає із шухляди маленьку синю коробочку та ставить її поруч із шоколадним тортом, який я так завжди любила. Сьогодні він застрягатиме мені в горлі. Батькові манери не дозволяють кинути цей подарунок мені в обличчя; йому достатньо застосувати свій гнітючий, майже загрозливий тон, щоб я вдячно змирися з їхньою несвоечасною увагою.

— Мій день народження був позавчора, — проклинаю себе за те, що не вдалося приховати образу в голосі. Скільки б років мені не виповнилося, я все ще чекаю від них любові.

— Люба, ми знаємо, — мама запалює дві цифри на торті, ніби нічого й не сталося. — Але ти вже доросла й мушиш розуміти, що ми не могли пропустити відкриття готельного комплексу — це дуже важлива подія для нашого міста. А вчора була річниця весілля в наших друзів. Вони багато місяців планували цей вечір.

Жодної проблеми не виникло б, якби двадцять чотири роки тому я запланувала свою появу на світ на іншу дату. В такі моменти я зовсім не почуваюся дорослою. Я лише маленька самотня дівчинка.

Завдяки таким ситуаціям я вивчила значення слова «знецінення» ще до того, як у мене випали молочні зуби. Пів життя в моїй голові крутиться одна й та сама думка: батьки полюбили б мене по-справжньому, якби при народженні я не вижила.

— Звісно, мамо, я все розумію.

У мене є що їй відповісти. Я маю право сказати, що вони могли розбудити мене вранці в день мого народження та привітати перед тим, як піти на роботу. Або в інші два ранки. Могли привітати, коли ми перетиналися вдома десятки разів упродовж цих трьох днів. Батьки могли сказати хоча б, між іншим: «Енн, із днем народження», коли я кілька разів приїжджала до них на фабрику. Мама могла замовити доставлення квітів зі свого улюбленого магазину, в якому Андреа вже точно можна назвати її особистим флористом, адже вона щотижня купує там клятні букети. Завжди знайдеться якийсь важливий привід. Син жінки, з якою вона перетинається в заміському клубі, влаштувався до великого холдингу. Мама досі не запам'ятала, як правильно ставити наголос у її імені. Собака жінки через три будинки привела аж шістьох породистих цуценят. А мій день нічим не вирізняється. Вони не спромоглися зробити бодай щось. Річ не в наявності часу, а в наявності бажання. У випадку батьків — у пріоритетах. Мені ніколи не доводилося бути на першому місці.

Я мовчу. Немає сенсу щось доводити. Насправді ніколи не було. І зараз, якщо ще не змирилася із цим, то вже перебуваю на межі.

Мама підходить до мене з тортом та усмішкою, щирою усмішкою, що робить ситуацію ще патовішою та абсурднішою. Вона не бачить жодної проблеми. Єдина проблема тут — це я.

Окрім запалених свічок, на торті красиво виведено напис: «Пишаємося тобою».

— І чим саме ви пишаєтеся? — запитую сухо. Буде кумедно вперше в житті почути, що ж викликало в них почуття гордості, якщо таке взагалі існує.

Мама киває батькові, змушуючи його заговорити.

— Енн, ти закінчила один із найпрестижніших університетів.

Випускний якого ви також вважали другорядною подією.

Я була єдиною із групи, до кого не приїхали батьки.

— Отримала непогані рекомендації від викладачів, — батько замовкає і продовжує невідривно дивитися мені в очі. Раніше від такого погляду мене пронизував холод, а зараз відчуваю, як венами тече злість.

— Але? — Ще дитиною я навчилася розрізняти його інтонації. — Що я знову зробила не так?

Його брови на мить злітають, адже я не змовчала. Можливо, мені це навіть здалося, так швидко він знову став незворушним.

— Я розчарований, що ти відмовилася від пропозиції DES. Це було дуже щедро з їхнього боку — пропонувати місце головного маркетолога випускниці без досвіду.

— У мене є досвід, я вже...